

[Stats- og udenrigsministeren.]

øske sygehuse og betaler halvdelen af den faste løn til kommunelægerne.

Ifølge loven af 15. marts 1939 om sygehuse på Færøerne ledes hvert af de 3 færøske sygehuse af en bestyrelse, der består af 2 medlemmer udpeget af indenrigsministeriet og 3 medlemmer valgt af lagtinget. Af praktiske grunde har man foretrukket at lade de samme personer sidde i alle 3 bestyrelser, således at der i realiteten er tale om en fælles sygehusbestyrelse for Færøerne. Indenrigsministeriet har som medlemmer beskikket rigsombudsmanden og landslægen, der er statstjenestemænd; rigsombudsmanden er formand for sygehusbestyrelsen.

Lægedistriktet for de nordlige øer på Færøerne har en befolkning på ialt ca. 5 000, og medens der tidligere var en sygehuslæge, der tillige var embedslæge for dette distrikt, ændrede man fra den 1. april 1953 ordningen, således at der nu foruden stillingen som sygehuslæge ved Klaksvig sygehus er en stilling som såkaldt kommunelæge. Arbejdet som embedslæge er overtaget af landslægen i Thorshavn. Til stillingen som sygehuslæge er knyttet en sygekassepraksis for 500 patienter. Efter den gældende overenskomst mellem sygekassernes centralforening og lægeforeningen er medlemsskab af lægeforeningen en forudsætning for at drive sygekassepraksis.

I 1951, da lægeordningen i Klaksvig endnu ikke var ændret, blev stillingen som sygehuslæge i Klaksvig ledig med meget kort varsel, og for at undgå, at Klaksvig kom til at stå uden sygehuslæge, blev der rettet henvendelse til Dronning Alexandrines Hospital i Thorshavn om udlån af en læge til midlertidigt at varetage sygehuslægestillingen.

Læge Olaf Halvorsen, der siden 1948 havde været reservelæge på hospitalet, erklærede sig villig til at tage til Klaksvig, hvor han den 1. juli 1951 blev konstitueret som sygehuslæge. Både sygehusbestyrelsen og den færøske lægeforening var bekendt med, at Halvorsens rettigheder som medlem af Den almindelige danske Lægeforening var hvilende, og at han derfor ikke opfyldte betingelserne for at opnå endelig ansættelse som sygehuslæge i Klaksvig, når der til denne stilling var knyttet sygekassepraksis.

Halvorsen havde af lægeforeningens overvoldgiftsret fået en misbilligelse for sin optræden under besættelsen, og han havde ikke betalt de sagsomkostninger, der samtidig blev pålagt ham, ialt ca. 600 kr. Halvorsen var før krigen og i den første tid under denne medlem af det danske nazistiske parti, og han meldte sig på et vist tidspunkt til lægetjeneste i den tyske hær. Halvorsen gav ikke møde under overvoldgiftsrettens behandling af hans sag, og da han nægtede at betale sagsomkostningerne og ikke tog skridt til at få sagen genoptaget, mistede han i 1950 sine rettigheder som medlem af foreningen.

Det blev ved hans konstitution som sygehuslæge i Klaksvig betydet ham såvel af landslægen som af sygehusbestyrelsen, at hans ansættelse måtte være rent midlertidig, og at han ikke kunne regne med at komme i betragtning ved den endelige besættelse af stillingen, medmindre han først havde ordnet sit forhold til lægeforeningen; det blev også meddelt ham, at han ikke kunne hævde honorar fra Klaksvig sygekasse, der som medlem af sygekassernes centralforening omfattes af overenskomsten med lægeforeningen.

Der blev både fra myndighedernes side og af andre gjort adskillige, men forgæves forsøg på at få Halvorsen til at bringe sit forhold til lægeforeningen i orden. Således fremkom der i december 1951 fra lægeforeningen tilbud om, at den amnestibestemmelse, som foreningens repræsentantskab havde vedtaget for de læger, der var ekskluderet som følge af unational optræden, kunne komme til anvendelse på Halvorsens sag, og man tilbød ham en lempelig ordning ved indbetaling af omkostningerne. Halvorsen stillede sig imidlertid afvisende overfor alle forsøg på at formå ham til at ordne sit mellemværende med lægeforeningen. Han meddelte bl. a., at hvis man eftergav ham de 600 kr., ville han betragte det som bevis på, at man erkendte, at misbilligelsen var tildelt ham med urette.

Medens Halvorsen var konstitueret, behandlede de færøske myndigheder, som jeg har nævnt det, spørgsmålet om en ændring af lægevæsenet på Færøerne, og så længe denne behandling stod på, ville man ikke opslå stillingen i Klaksvig ledig. Halvorsens konstitution blev derfor opretholdt,